

“சங்கர், நீ நங்க தனியத்தானே இருக்கிறீ நங்க, உங்களோடே ஒருத்தரும் இல்லதைத்தானே?”

“ஓம், நான் தனியத்தான் இருக்கிறேன்”

“என்ரை பெயர் ஜோசபே. நான் ஒரு லாயர், சட்ட உதவி நிலையத்திலிருந்து கதைக்கிறேன். குடிச்சிட்டு வாகனம் ஓடினதெண்டும மனவையதைத் தாக்கினதெண்டும உங்களிலை குற்றம் சாட்டப்பட்டிருக்கு ...”

“குடிச்சதெண்டு என்னபைப் பொலிஸ் பிடிக் கலேலலை, அப்பிடி நான் குடிக் கவமில்லை”

“சரி, நானும் யினிவசேற்றிலை இருக்கக்கே குடிச்சிட்டு வாகனமோட்டியிருக்கிறேன் தான். அது பிரச்சினையில்லை. ஆனா, பிழையை ஒத்துக் கொள்ளவேணும்... சரி, அதைப் பத்திப் பிறகு உங்கடே லாயரோடே கதையுங்கோ. இப்ப உங்கடே உரிமையே என்னெண்டு சொல்லத்தான் நான் கோல் பண்ணினான்.”

“ஓ, ஓகே”

“பொலிஸ் உங்களிட்டே என்ன களேவி கட்டாலும் பதில் சொல்லாதேங்கோ, நீ நங்க சொல்றதை உங்களுக்கதிராக அவை கோட்டிலை பாவிக்கலேம. அவை என்னத்தகை கட்டாலும், லாயர் கதைக் கவணெட்டாமெண்டு சொன்னவர், லாயர் கதைக் கவணெட்டாமெண்டு சொன்னவர் எண்டு திரும்பத்திரும்பச் சொல்லிக்கொண்டே இருங்கோ, சரியோ!”

“ஓ, ஓகே”

“ஆனா அவை ஏதாவது செய்யச் சொல்லி உங்களகைக் கட்டால் நீ நங்க செய்யோணும்.”

அதுக்கு மறுப்புச் சொல்லலோது. உதாரணத்துக்கு உங்கட ரத்தத்திலை இருக்கிற அறக்கோலின் ரை அளவையை பாக்கிறதற்கு கா ஊதச்சொல்லி அவை உங்களகை கடைக்கட்டும்.”

“ஓகே”

“நாளகைக்குக் காலமவை உங்களவை அவை கடைக்கட்டுக்குக் கொண்டுவோவினம். ஆராவது உங்களவைப் பிணையிலவை எடுக்கோணும். பிணையிலவை போறதுக்கு உதவி செய்யிறதற்கு என்னவைப் போல லயோயர்மார் அங்கவை இருப்பினம். சரியோ? வறையை என்ன? என்னட்டகை கடைக்கிறதற்கு உங்கள்குக்கு வறையை ஏதனும் களை வியிருக்கோ?”

“இல்லவை, நன்றி”

“ஓகே”

போனவை வைத்தவனிடமிருந்து பரமபிச்சு ஒன்று கிளம்பியது. வணைடாவறெப்பாகப்போய் மடியிருந்த அந்த அறகை கதவவைத் தட்டினான். அறகைக்கு வளையில காவலிருந்த பொலிஸ் உத்தியகைத் தர அவரினம் மிகக்குக் கண்ணாடிக் குக் கீழால் அவனவைப் பார்த்தார். அவனவை அவர் இளக்காரமாகப் பார்ப்பது போல அவனுக்கிருந்தது. அவன் தலையைத் தாழ்த்திக்கொண்டான்.

அவனிருந்த அறகைக்குள் மீளவும் அவனகைக் கொண்டுவோய்விட்ட அவர் கதவவைப் பட்டிக்கொண்டார். வறெறுத்தீ வொன்றில் தனித்துவிடப்பட்டிருப்பதுபோல அவனுக்கு மிகுந்த பதற்றமாகவிருந்தது. தலையிடத்தது. நாள் முழுவதும் எப்படி அங்ககே கழியப்போகிறதென்ற எரிச்சல் எதயாவது அறையைவணைடும்போல ஆத்திரத்தகைக் கொடுத்தது.

மீண்டும்பொரு முறை அவனுக்குள் எரிமலை ஒன்று வெடித்தது.

“சனியன் நிம்மதியாய் திண்டு குடிச்சுக்கொண்டு என்னை வீட்டிலவை சொகசா இருக்கும், நான் இங்ககைகிடந்து அவதிப்படவணைடிக் கிடக்கு. அந்த நாயின் ரை சகவாசமே இனி வணைடாம்.” வறெப்பாடன் தனக்குத் தானே சொல்லிக்கொண்டான்.

முதல்நாள் இரவு நிகழ்ந்தவை திரும்பத்திரும்ப அவனவை அலகைக் கழித்தன.

“கனடா டயேக்கு வீட்டிலவை பாபர்கீயி செய்யிறம், மனிசயையும் கட்டிக்கொண்டு வாவன்,” காரலில் மிகுந்த உற்சாகத்துடன் மகளைச் சொன்னான்.

“அண்டகைக்குதான் மனுசியின் ரை பரேத்தயேடா, அவள் என்ன பிளான் போட்டிருக்கிறாளோ திரியாது.”

“கனடாவின் ரையேடவை அவவின் ரையையும் சேத்துக்கொண்டாபினால் போச்சுது. பிறகு வீட்டவை போய் உங்கடவை கொண்டாட்டங்களவைச் செய்யலாம் தானே!” தோளில் தட்டிக்கண்ணடித்தான் மகளை.

பன்னிரண்டு மணி தாண்டிய அந்த நடுச்சாமத்தில் பார்ட்டி சப்ட்ரேக் கொண்டு வந்தது.

“வாழ்வே மாயம்,” விமல பாடத்தொடங்க ஆண்களும் பெண்களும் தனித்தனியே இருந்து கதகதத்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் எல்லாம் அந்த இடத்தில் திரண்டனர். ரிங்ஸ் உடன் உவப்பாச் சாப்பிடுவதற்காக மகசீன் மனைவி மலேமும் தின்பண்டங்களாகக் கொண்டுவந்து மசேயில் வைத்தா.

வீட்டுக்குப் போவம் என சர்மிளா அவளை ஆக்கினைப்படுத்த ஆரம்பித்தாள். அந்த முஸ்பாத்தியை விட்டிட்டுப் போக அவனுக்கு மனசு வரவில்லை. அவள் அவனிடம் அப்பிக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறதைப் பார்த்த மகசீன் மனைவி, “உங்களோடே தனியக் கொண்டாட வேணாமெண்டு அவ விரும்புறா, கட்டிக் கொண்டு போங்கோவன்” என வாய்கைக் கோணலாக வைத்துக் கொண்டு சிரித்தா.

அவனுக்கு வெட்கமும் எரிச்சலும் அவமானமும் ஓரே நேரத்தில் ஏற்பட்டன. சரி வெளிக் கிட்டு என அவனுக்குச் சொன்னவனை சந்திரன் வந்து கட்டியணைத்து, மச்சான் என ஜோய் என்றான். மற்றவர்கள் அனைவரும் ஹப்பி பரேட்டே சர்மி, என ஓரே நேரத்தில் ஆரவாரமாக திரும்பவும் வாழ்த்தினர்.

“நீங்க நிறையக் குடிச்சிருக்கிறியள், நான் உங்களோடே வரமாட்டன், ஊபரகைக் கப்பிட்டுங்கோ, அல்லது நான் பஸ் சிலை போறன்” வெளியில் வந்ததும் அவள் அவனிடம் அடம்பிடித்தாள்.

“சாமத்திலை ஊபரிலை போறன் எண்டு நிக்கிராய், உனக்கென்ன பதைத்தியமே?”

“உங்களோடே வாறதுதான் ஆபத்து, நான் வரமாட்டன்”

“எனக்கென்றை அளவு திரியும். நான் அப்பிடி ஒண்டும் தலகை ழா நிக்கலேலலை. நாடகம் போடாமல் பசோமல் ஏறு இப்ப!”

அப்போதும் மரக்கட்டைபோல அவள் அசையாமல் நின்றதில் அவனுக்கு ஆத்திரம் வந்தது.

அவளின் தலமையிரைப் பிடித்திழுத்துக் அவளகைக் காருக்குள் தள்ளினான். வீட்டுக்குப் போகும் வரகைக் கும் அவன் ஏதுவும் பசேவில்லை. அவள் அழுதுக்கொண்டிருந்தாள்.

காரைவிட்டிறங்கி நேரடியாகப் படுக்கையைறகைக்குப் போனவன் உடையை மாற்றிக் கொண்டு வாஸ் ரிமுகுக்குப் போகவென வெளியில் வந்தபோது, லிவ் விங் ரிமிலிருந்து அவள் கதவைப் பது அவனுக்குக் கேட்டது.

“குடிச்சுச் போட்டுக் கார் ஓடவணைட்டாமெண்டு சொன்னதுக்கு தலமையிரை பிடித்...”

பரேட்டே என்பதால் ஊரிலிருந்து அவளின் தாய் அவளகைக் கப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கிறா என்பது

ஓரு கணத்திற்குக் குள் அவனுக்கு புரிந்தது. வகைமாகக் கீழே போனவன் போனவகேத்தில் போனதைத் துண்டித்தான். ஏதோ சொல்வதற்காக வாய்மொத்தவளின்கன்னத்தபைப் பொத்தியடித்தான்.

“உனக்கன்னடி விசரே? அங்கயிருக்கிறவகைக்கு தவேயிலல்லாக் கதகை சொல்லாய், உனக்காண்டி அவங்கள் பாரட்டி வகைச்சாங்கள், அதகை அரநைடுவிலகை விட்டிட்டு இங்ககை வாறன். நாய், நாய் ... நாயகைக் கொண்டுவந்து நடுவீட்டுக்ககை வகைச்சது என்ரகை பிழகை... திரும்பக் ககோல் பண்ணடி ... லகைக் கட ஆயிறுறு எண்டு சொல்லு...”

“மாமி, அப்பிடி ஒண்டும்தான் நான் பரிசாய்க் குடிக் கலேல்லை. சும்மா ஆட்களகோடகை சநேத்துக் கொஞ்சம் எடுத்துதனான். இவ என்னடா எண்டா அதகைப் பரிசாப் படம் காட்டுறா. இந்த நகைத்திலகை தனிய ஊபரிலகை வரப்பகோறகைண்டு நிண்டா. ககொஞ்சம் புத்தி சொல்லுங்ககோ ...” சொன்னவன் அவளிடம் போனகைக் கொடுத்துதான்.

அவள் ஏதும் கதகைக் கவிலலை. வறும்ன அழுகைதான். அவளின் உதும் ஒரு பக்கக் கன்னமும் வீங்கியிருந்தன.

அவன் மலேலே போய் படுத்துக்கொண்டான். அவன் கீழேயே இருந்தான்.

வீட்டு ஓரகை நிசப்தமாக இருந்தது.

கதகை தட்டும் சத்தம் அவகை நித்திரகையிலிருந்து எழும்பியது. அவனுக்கு மிகவும் அசதியாக இருந்தது. சத்தி வருவது போல ஓங்காளித்தது. வயிறுறகைப் பிரட்டியது. யாரடா விடாமல் தட்டுறது, எரிச்சலுடன் எழும்பிப் போய்க் கதகைத் திறந்தான். அங்ககே ஓர் ஆணும் ஒரு பண்ணுமா பொலிஸ் நின்றது.

அவன் காலடி நிலம் அதிரந்தது.

இரவகைபகலா ஓடித்திரிந்து இரண்டு வகைலகைசெய்து, வசதியான வீட்டில் அவகை வாழகைத் ததுக்கு, அவகைக்கு நல்லதொரு வாழ்க்ககைகைக் கொடுத்துதுக்கு அவகைக்குக் கிடகைத் தபரிசு இதுதானகை அவகைின் மனம் அவமகைத் திலும், ஆத்திரத்திலும் வறந்தது.

அடுத்த நாள் பிணகையில் அவகை அழகைத்துச் சிலவதற்காக வந்திருந்த அவகைின் அக்காவிகைக் கணவர் சூரகைபைப் பார்த்ததும் அவகைக்கு உடும்பு உரிந்து விழுகைத் ததுபோல மிகவும் வகைக் கமாக இருந்தது.

அக்காமீனாவிகைக் குத்தரிசிக் சகோறும், ஆட்டிறகைச்சிக் கறியும், நன்கு ககைறந்த மகைகைக் கிரகைக் கறியும் அவகைபைப் பார்த்து மகைழித்தன.

“யகைசிக் கிறகை விட்டிட்டுச் சாப்பிடுதம்பி, நகைறும் மகைழுகைக் கப் பட்டிகை கிடந்திருப்பாய்!”

அவளின் உபசாரம் அவன்கைக் கரத்தைத் தது. அவளின் மூதுகை மீ னா ஆதரவாக வருடிக் கொட்டுத் தாள்.

“என்ன பொம்பிளையடா அவள்? கட்பின புரூஷனை ஜெயிலுக்கு அனுப்புவாள், ஒரு தமிழ் லாயரோடே இவர் எல்லாம் கதைச்சிருக்கிறார்...” அவளது கரல் இடறியது.

“கனடாவுக்கு வாறதுக்காண்டிக் கட்டுறது, பிறகு ஏதாவது ஓண்டகைக் காட்பிப் பிரிஞ்சால் தங்கடே எண்ணத்துக்கு ஆட்டம் போடலாமெண்டுதான் இவளவடே இப்பிடி ஆடாறாவை. என்னோடே வலேசையெயிற ஒரு ஆளின் ரை பண்சாதிக்கு இன்னொருத்தனோடே தொடர்புநுத்தாம். இப்ப புரூஷனை மாட்பிப்போட்டு அவள் அவனோடே போட்டாள்”

“இவகளின் ரை இந்தக் கஃத்துகளால்தானே சில ஆம்பிளையள் விசர்பிடிச்சலஞ்சு கொலையெயிறவாக்குக் கஃட மாறினம்.” மீ னா அலுத்துக்கொண்டாள்.

“அங்கிள் நீங்க இனி எங்களோட்தான் இருக்கப்போறியளாம் எண்டு அம்மா சொன்னா. அன்றிக் கு என்ன வருத்தம்?”

அவளின் மடியில் ஏறியமர்ந்த மீ னாவின் மகளுக்கு என்ன சொல்வதென அவனுக்குத் தெரியவில்லை.

அந்தத் தமிழ் லாயர் தர்மாவின் அலுவலகத்தில் பலர் காவல் இருந்தார்கள். ஒரு மணித்தியாலத்துக்குப் பிறகு அவர் அவன்கைக் கஃப்பிட்டார். புத்தகங்களும் பலைகளும் அந்த அறை நிறைந்திருந்தது. ஹலோ சொன்ன அந்த மெல்லிய, உயரமான, வயதுபோன லாயரின் கண்களில் அவனுக்குக் கருணை தெரிந்தது. அவர் சொல்வதற்கு முன்பே அவருக்கு முன் இருந்த கதிரையில் அவன் அமர்ந்ததுகொண்டான்.

“எப்பிடியிருக்கிறியள்?”

“என்னத்தசைச் சொல்றது?”

“ஓண்டுக்கும் யோசிக்காதயோங்கோ. ஒரு பிரச்சினையுமில்லை. உங்களே ஒருத்தரும் ரெஸ்ட் பண்ணிப்பாக்கலேலலை. அதாலகை குடிச்சுப்போட்டுக் கார் ஓடினது எண்டதே அவை நிரூபிக்கலோது... இப்பிடியான குடும்ப வன்முறை வழக்குகளிலை முதல் தரம் குற்றம் சாட்டப்படுறவகைக்கு மன்னிப்பிருக்கு. அடிதடி இல்லாமல் பிரச்சினகளை எப்பிடிக்கையாளாறது எண்டு சொல்லித்தாற வகுப்புகளுக்கு போகச் சொல்லி ஜூஸ் சொன்னவர்தானே, அதுக்குப் பதியுங்கோ...”

“இதாலகை என் ரை வலேயிடத்திலகை ஏதனும் பிரச்சினை வருமோ?”

“இல்லை, இல்லை. அது அவகைக்குத் தெரியுத்தவேயில்லை. நீங்க வழமமாரி வலேகைக்குப் போங்கோ, ஆனா பிணைநிபந்தனைகளின் படி நடக்கிறது முக்கியம். எந்தவிதத்திலும் உங்கடே மனிசியை நீங்க தொடர்புகொள்ள முயற்சிக்கக்கூடாது.

ஆரூக்கப்டாகவும் ஏதாவது சயெ்திகப்ட அனுப்பலோது. அவ பபோற இடங்களிலிருந்தும் 500 மீ ற்றர் விலகியிருக்கோணும். எங்காவது தற்சயெலாகக் கண்டிடடாலும் விலகிப்போயிடோணும். ஏதயாவது மீ றினியள் எண்டால் உங்களதைத் திரும்பவும் பொலிஸ் கதைசயெயலாம் ... பிறகு நீ ங்க தன்னசைச் சந்திக்கலாம் அல்லது வீ ட்டை வரலாமெண்டு அவ எழுத்திலை சொன்னா மட்டும் தான் உங்கட வீ ட்டுக்கு நீ ங்க திரும்பிப்போகலாம். அப்பிடித் தாற ஒப்புதலகைக் கப்ட எந்தநரேத் திலும் வாபஸ் பண்ணுற உரிமை...”

“அவ சொல்லி நான் எனரவை வீ ட்டை பபோகோணும்! ம், நல்ல கதைதான்!. முதல் வேலையா அவளை பிவோஸ் பண்ணோணும், அவளோட மனிசன் வாழலோமே.”

“பொம்பிளையெளக்கு இந்த நாடா குடாக்கிற இடம்தான்.. அதாலவை வாற திமிர்தான். என்ன சயெயிறுது? பிவோஸ் எடாக்கோணும் எண்டால் எடாக்கலாம், ஆனா அது வேறவை கதை. அதுக்கு நீ ங்க அதற்கான வக்கீ லசைச் சந்திக்கோணும். இப்ப முதலிலை இந்த வழக்கை முடிக்கப்பாப்பம்.”

அந்த வகுப்பு நடக்கும் இடத்தின் வாகனத்தரிப்பிடத்தில் காரை நிறுத்திப்போட்டு, கீழே இறங்கியபோது அந்தக் குளிராக்காளும் அவனுக்கு வியரத்தது. கால இடறியது. வானம் ஓரே கருமயாக இருந்தது. அவனுக்குள் இருந்த இயலாமலை அவனின் நடையில் திரிந்தது.

‘இந்தச் சனியனைப் போய் கலியாணம்கட்டிக் கப்ட்பிக்கொண்டுவந்தனே. பெரிய கண்ணை உருட்டி உருட்டிப் பாத் த பார்வையிலை விழுந்த என்னசைச் சரூப்பாலவை அடிக்கோணும்! வளெளதைத் தோல் எண்டு சீ தனத்தயையும் குறசைச்சு வாங்கி, காசசைச் செலவழிச்சு இங்கைக் கப்ட்பிட்டா விட்டால் ... நாய் ஆட்டம் போடாறாள். இனியனென், என்னவை ஏமாத் தி கனடாவாக்கு வந்திட்டாளே நாய்!’ அவனின் மனம் குமுறியது.

சுனாமி ஒன்று பெருக்கெடுத்துப் பாய்ந்து அவன் நெஞ்சை அமுக்கியது.

அந்தச் சிவங்கல் கட்டிடத்துக்கு முன்னால் பல்வேறு வயதுகளில் இருந்த பல இன ஆண்கள் கப்டியிருந்தனர். தமிழர் மாதிரித் திரிந்த ஒரு முதியவாக்குப் பக்கத்தில் போய் அவன் நின்று கொண்டான். சரியாக ஆறு மணிக் குக்கதவு திறந்தது. அவரவர் வருமானத்துக்கு ஏற்ப ஒதுக்கப்பட்ட கட்டணத்தை வரிசையில் நின்று எல்லோரும் கட்டினர். தன்பங்கக் கான பணத்தை அவன் எடுத்துப்போது, மணித் தியாலத்துக்கு பதினாலு டொலர் தாறன் தானே என்ற தோறனையில் மதுக்கு முறிய வேலையாங்கும் முதலாளி நினைவுக்கு வர அவனுக்கு மனம் கசந்தது.

என்ன பிரச்சினையைக் காக அந்த வகுப்பாக்கு அவர்கள் வந்திருக்கிறார்கள், அதைப் பற்றி என்ன உணர்கிறார்கள் எனெ ஒவ்வொருவராகக் கப்டும் படி அந்த வகுப்பை ஒருங்கிணைக்கும் ஜோன் கட்டேடார். தாடியதைத் தடவியபடி அவர் சிரிக்கும் போது அவரின் முகத்தின் குறாக்கே விரியும் ஒளிர்வுமிக் அந்த வளெளவைப் பறங்கள் அவன்கைக் கொஞ்சம் இலசோக்கியது.

“சாப்பாடும் சரியில்லையென்று கோவத்திலை அடிச்சுப்போட்டன், அது பிழையென்று இப்ப விளங்குது. பிள்ளையளை விட்டிட்டு இருக்கிறது சரியான கஷ்டமாயிருக்கு. எப்ப திரும்ப வீட்டுக்குப் போவன் எண்டிருக்குது.” என்றார் ஒரு நடுத்தர வயது மனிதர்.

“சமரிலை ஓவ்வொரு சனியும் சொக்கர் விளையாடாறனான். அண்டகைக்கு மனிசி போகவிடாம கற்றுக்கே நிண்டுகொண்டு சரியான அரியண்டம் தந்தா. கடகைக்குப் போகோணும்மென்று அடம்பிடிச்சா. அவ்வதைத் தள்ளிப்போட்டு நான் சொக்கருக்குப் போட்டன், அங்கை வந்து பொலிஸ் பிடிச்சிட்டது. என்றை மகன் நான் இல்லாமல் படுக்கமாட்டான் ... அதை நினகைக்கே கதோன் கவலையாயிருக்கு,” அந்த இளஞ்சு அழுதுவிடுவான் போலிருந்தது.

“மூப்பது வருஷத் தாம்பத்தியம். ஒரு நாளும் பெரிசா பிரச்சினைப்பட்டதில்லை... மகன் ஒரு சொல்லும் கடைக்கிறதில்லை. அவனிலை இருந்த கோவத்தை அண்டகைக்கு மனிசியிலை காட்டிப்போட்டன். சும்மா தள்ளினதுதான். அதுக்கு அவன் பொலிசைக் கப்பிட்டிட்டான்,” இது அந்த மூதியவர்.

“அண்டகைக்குப் பார்ட்டி மூபிஞ்சு வீட்டுக்குப் போகக்கே காரைக்குள்ளை ஏறமாட்டன் எண்டு சாமமெண்டும் பாக்காம மனிசி கத்திக்கொண்டு நிண்டா. அதாலை ஏறச்சொல்லி நான் காரைக்கை தள்ள வணே பியிருந்துது. அவவின்றை நன்மைக காண்டித்தான் நான் அப்பிடிச் செய்தனான். அதிலை எந்தப் பிழையுமிருக்கிறதா எனக்குத் தெரியலேலை ..., மம் வரவணும்மெண்டதுக காண்டித்தான் இங்கை வந்திருக்கிறன்” என்றான் சங்கர்.

ஓவ்வொருவராக சொல்லும் போது அவர்கள் செய்த விடயம் சரியா, வறேன்ன வழியில் அதைத் தீர்த்திருக்கலாமென ஜோன் கட்டப்போது எல்லோரும் ஏதோ ஒன்றைச் சொன்னார்கள். ஆனால் அவன் மட்டும் அதைத் தவிர வறே வழி எதுவுமில்லை என்றான்.

“சரி, 12 வாரத்துக்கு நாங்கள் சந்திக்கப்போறம். பல விடயங்களகைக் கற்கப்போறம். மூபிவில் நீங்கள் என்ன சொல்லியளெனப் பாப்பம். எல்லாரும் கலந்துரையாடல்களில் பங்குபற்றோணும், வீட்டுப்பாடம் செய்யோணும். உங்கடையெற்பாடுகளைப் பத்தி உங்கடையகோட் தவணகைக்கு மூதல் உங்கடையநன்னடத்தை அதிகாரிகக்கு நான் அறிவிக்கோணும், மற்றது வரவா மிகவும் மூக்கியம். ...” எனச் சொன்ன ஜோன் வறேம சில விதிமுறைகளையும் கிரமங்களையும் விளங்கப்படுத்துதினார்.

வகூப்பு மூபிந்துப்போகும் போது, “நீங்கள் இப்பிபிக் கதகைக்ககட்டாது. சும்மாதன்னும் ஓம் செய்தது பிழைதான், இனிச் செய்யமாட்டன் எண்டு சொல்லாட்டி உங்கடைய பெயரைப் பதிவுகளிலை இருந்து எடுக்கமாட்டாங்கள்,” சங்கரின் காதுக்குள் குசுகுசுத்தான் அவனுக்குப் பக்கத்திலிருந்த ஜஸ்ரின்.

உடல் தியாகத் துன்புறுத்துவது மட்டும் தான் துன்புறுத்தல் அல்ல என துன்புறுத்தல்களின் வறேபட்ட வகைகளை ஜோன் பட்டியலிட்டார். சொற்களாலும் செயல்களாலும் ஒருவரை உணர்ச்சி தியாகத் துன்புறுத்துவது குறித்தவருக்கு மிகப் பெரிய வதேனையாக இருக்கும் என்பதை விளக்கும் வீடியோவை அனவரமும்

பார்த்தனர். ஒருவருடைய கோபத்துக்குக் இன்னொருவர் காரணமாக இருக்கமுடியாது, அவரவர் செயலுக்கு அவரவரே காரணம் என்பதை விளங்கப்படுத்தும் ஒரு உளவியலாளரின் பச்சை எல்லோரும் கேட்டனர். மற்றவரின் கருத்துக்களைச் சிவிமடிக் காமல், தனது செய்களை மட்டும் நியாயப்படுத்தி நடப்பது கற்றவரின் சூயமதிப்பைப் பாதிக்கலாம் என்பதைப் பற்றியும் அது அவர் மனவழிச்சலுக்கு உள்ளாவதற்குக் காரணமாகலாம் என்பதைப் பற்றியும் அங்கிருந்தவர்கள் கலந்துரையாடினார்கள். அச்சுறுத்தல்களுக்குள் வாழ்பவர்களின் உணர்வுகளும், வதேன்களும் எப்படியிருக்கும் என்பதை சில உதாரணங்களாகக் கூறிக் கொடுத்தும், களைவிடவில்லை அவனும் பங்கெடுத்தான். ஆண்களும் சமீகமயப்படுத்தலும் என்ற ரீதியாக அனைவரும் சிவிமடித்தனர். ஆண்களும் பெண்களும் சமீக எதிர் பார்ப்புகள் எங்கனம் அவர்களையும் அறியாமல் அவர்களை வரையறுக்கிறது என்பதை அவர்களின் வாழ்க்கை உதாரணங்களாகப் பகிர்ந்துகொண்டனர். அவற்றிலிருந்து வளைய வண்பிய அவசியத்தை ஒத்துக் கொண்டனர்.

பன்னிரண்டாவது வார முடிவில் ஒவ்வொருவரிடமும் எதனைக் கற்றீர்கள், எப்படி வித்தியாசமாகச் செயல்படுவீர்கள் என ஜோன் கேட்டபோது, அங்கு கற்றவற்றைப் பாடசாலையில் கற்பித்திருந்தால் எவ்வளவு நல்லாயிருந்திருக்கும் என ஒரு இளைஞன் கவலைப்பட்டான்.

ஆண்களும் பெண்ண்களும் வரையறுக்கையையும், கடமைகளையும் சூமத்தி சமீகமும் கலாசாரமும் எவ்வளவு அநியாயம் செய்கிறது என இன்னொருவர் கும்பினார்.

“அவளின் கரிசனையையும் பயத்தையும் மதித்து ஊபரிலயே ரண்டு பரேம் அண்டகைக்குப் போயிருக்கலாம்... தாய்க்கு அவள் சொன்னவை பற்றின எனரனை உணர்ச்சிகளை நான் தன்மையா அவள்க்கு விளங்கப்படுத்தியிருக்கலாம்...”

என்ற அவன், அவனுடைய கோபத்துக்கு அவள்தான் காரணமென அவளை வதைப்பொழுதுகள் அவனைக் கிச வதைப்பதாகவும், அவளின் செயல்கள் அவள்க்குக் குற்றவாணர் வதைத்தோற்றுவிப்பதாகவும் மலேமும் கற்றினான். அத்துடன் அவள்க்கு அவன் நல்ல கணவனாக இருக்கவில்லை, இனியும் அவளுடன் சரேந்து நன்றாக வாழ முடியாமலெனத் தெரியவில்லை என்றான்.

அனைவரும் சங்கர் சொன்னதை அமையாகக் கேட்டனர். ஆமோதிப்பதை தலையசைப்பினால் சிலர் வளையப்படுத்தினர். வகுப்பு முடிவில் நடந்த சம்பவம் தொடர்பாக அவரவர் துணைவர்கள்க்கு கடிதம் எழுதும்படி அனைவரிடமும் கேட்கப்பட்டது.

அன்புள்ள சர்மி,

அடிச்சும், கெட்ட வார்த்தைகளாலையச்சியும் நான் உன்னதைத் துன்புறுத்தியிருக்கிறன். என்னைக் கோவப்படுத்துறாய் என்று உன்னைக் குற்றம் சாட்டியிருக்கிறன். எனரனை நடவடிக் கைகளாலையீ எவ்வளவு துரம் பாதிக்கப்பட்டிருப்பாய் என்று தை இப்ப எனாலைய கற்பனைசெய்து பாக் கமுடியுது.

இயன்றவரைக் கும் வித்தியாசமாய் நடக்கிறதுக்கு நான் இனிமயற்சிப்பன். எனரனை செயல்களை, எண்ணங்களையெப்படிக் கையாளலாமென்று இந்த வகுப்பிலைய

சொல்லித் தந்திருக்கினம். உனக்கு நல்லதொரு கணவனாக நான் நடக்காததுக்காக
என்னமென்னிச்சிட்டு.

அன்புடன்
சங்கர்

எழுதியதை ஜோனிடம் அவன் சமர்ப்பித்தான். ஆசுவாசமா மச்சுவிட்டான். பாரம்
இறங்கிய மகிழ்ச்சியுடன் வகுப்பை விட்டு வளையறையினான்.

“ஜோன் சொன்னமாரியே நீ ந்க மாறியிட்டியள், நீ ந்க கதைச்சவிதம் நல்லாயிருந்துது.
இனிமே நாங்க இங்கை திரும்பிவரக்கூடாது. கூடலக்”

ஜஸரின் அவனின் கையைக் குலுக்கினான். கொடுப்புக்கால் சிரித்தபடி சங்கர்
அங்கிருந்து விலகினான்.

sri.vije@gmail.com